

Francine OP ZANGLES

Journalist en amateurzangeres Francine Postma bezoekt elke twee maanden een zangdocent. In ZINGmagazine doet ze verslag van haar ervaringen. Deze keer: jazzzanger, docent lichte muziek en muzikale duizendpoot Edwin Rutten.

DOOR: FRANCINE POSTMA

Precies om 13.15 uur - ik ben net klaar met stofzuigen - gaat de bel. Op de stoep zingt Edwin Rutten, met de hand op het hart: 'It's quarter past one...! Ik val in, 'There's no one in the place...!', waarna hij in een schaterlach uitbarst. Al dagen leef ik hier naartoe. Vrienden brullen om het hardst 'Joepie de poepie!' wanneer ik vertel dat ik les krijg van Edwin Rutten, maar zelf ben ik bloednerveus bij het idee dat deze jeugdheld bij mij thuis komt. Maar HO! De tijd van wegkruipen is voorbij, leerde ik in mijn vorige les. Ik moet durven, en vooral: doen! Dus neem ik me voor om mijn onzekerheid deze keer geen kans te geven.

We hebben afgesproken dat ik *One for my baby* ga zingen. Mijn man, die piano speelt, heeft de begeleiding opgenomen, zodat ik kan 'karaoken'. Ik laat Edwin een stukje horen. Hij is enthousiast over mijn mans pianospel. 'Maar nu jij!', zegt hij met een knipoog. 'Ik ben benieuwd!' Normaal gesproken zou ik nu iets relativerends zeggen, een grap maken, om de spanning te breken. Nu zwijg ik, haal adem en zing. Mijn hart bonst, mijn knieën knikken en ik weet niet waar ik mijn armen moet laten. Edwin zit op de bank kijkt vriendelijk naar me. Met de moeder wanhoop zing ik door. De minuten lijken uren, tot ik eindelijk aankom bij de laatste noot.

'Kijk, ik ben altijd eerlijk', zegt Edwin. 'Dus ik ga niet zeggen dat je fan-tas-tisch zingt. Maar, je bent daar toch maar mooi gaan staan, in je eigen woonkamer, voor een wildvreemde kale man. Daar is lef voor nodig! En het was goed geïntoneerd.'

Natuurlijk heeft hij ook opmerkingen. 'Je zingt alles hetzelfde, zonder dynamische verschillen. En al je slotnoten zijn met vibrato. Ben je je daarvan bewust?' Ik schud mijn hoofd. 'Dat dacht ik al', zegt hij. 'Harry Bannink wilde in elke studio een bord hangen met: 'Verboden te zingen'. Hij bedoelde: stop met mooi-zingerij! Vertel een verhaal! Elk lied kun je op ontelbaar veel manieren zingen, zolang je de tekst maar als uitgangspunt neemt. Vanaf nu wil ik dat je over elke noot en elk woord nadenkt. Doe het meteen nog maar een keer.'

Sjonge, dat valt niet mee. Gelukkig helpt Edwin me. Hij staat naast me, mimet expressie, wijst waar ik moet kijken, lacht af en toe schalks - en plotseling ben ik die vrouw aan de bar, midden in de nacht, die tegen de barkeeper aan kletst bij een zoveelste whisky. Tot slot steekt hij me een hart onder de riem: 'Vertrouw op je muzikaliteit, vertrouw op je stem. Just sing, baby!' en dan gooit hij er nog even een improvisatie uit zoals alleen hij dat kan: 'zgdiadadoewiedoedeedeede-pauwpauwpauw!' Dan steekt hij z'n wijsvinger in z'n mondhoek en maakt een plopgeluidje. Toch nog even Ome Willem. ||

Edwin Rutten

Edwin Rutten maakte op zijn zeventiende zijn eerste grammofoonplaatjes als jazzzanger. Hij is actief op allerlei gebieden in de muziekwereld: klassiek en jazz, presenteren, zingen, vertellen. Hij schrijft en vertelt verhalen bij klassieke muziek, 'voor kinderen en andere volwassenen'. In 2012 werd hij genomineerd voor de Edison Publieksprijs voor zijn verhaal *De Notenkraker*, uitgevoerd door de Berliner Philharmoniker olv Sir Simon Rattle. Hij produceerde acht jaar jazzprogramma's voor KRO-radio met het Metropole Orkest olv Rogier van Otterloo, en was zes jaar lang presentator van het programma *Muziekwijzer* op Radio 4. Voor het tiende seizoen presenteert hij nu 'Jazz in the evening' op nposoulenjazz.nl. Rutten geeft jazzworkshops aan oa de conservatoria van Amsterdam, Groningen en Utrecht. Veel mensen kennen hem nog als Ome Willem, een rol die hij zestien jaar lang speelde op televisie en in het theater. WWW.EDWINRUTTEN.NL